

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/192/2024
Identifikačné číslo spisu:	6122283439
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6122283439.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, za ktorého ako konateľ konajú advokáti Mgr. Martina Klačanová, JUDr. Marek Baraník a JUDr. Ján Dolejš, proti žalovaným: 1/ M. R., nar. XX. XX. XXXX, I., S. XX, a 2/ Mgr. I. R., nar. X. X. XXXX, I., S. XX, zast. oboch advokátka JUDr. Tatiana Jánošíková, Košice, Rooseveltova 6, o zaplatenie 10.792,19 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 8Csp/94/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2024 sp. zn. 9CoCsp/35/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému 1/ a 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves rozhodol rozsudkom č. k. 8Csp/94/2022 - 201 z 23. februára 2023 tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 10.736,03 eur, úrok vo výške 3.582,82 eur, úrok z omeškania vo výške 872,51 eur a úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 10.736,03 eur od 23. 06. 2021 až do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. (I. výrok) V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. (II. výrok) Priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100 %, o ktorých výške súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. (III. výrok)

1.1. Vec právne posúdil podľa § 52 a nasl. OZ, podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj len ako „ZoSÚ“), ako aj podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj len ako „ZoB“) a dospel k záveru, že až na 56,61 eur uplatnených titulom poplatkov za nepreukázané upomienky, žaloba je dôvodná takmer v celom rozsahu, nakoľko žalovaní poskytnutý úver čerpali, riadne a včas podľa zmluvy ho však banke nevracali. Pretože žalobca ako postupník svoj nárok odvodzoval titulom postúpenia pohľadávky od postupcu, ktorým bola banka, v rámci posudzovania, či jednostranné právne úkony banky pred zosplatnením (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ) vôbec nadobudli právne účinky a či k samotnému postúpeniu bankovej pohľadávky na postupníka, ktorý je nebankovým subjektom vôbec došlo platne,

prijal záver, že doručenie výzvy pred zosplatnením úveru (§ 53 ods. 9 OZ), v konaní bolo preukázané poštovým podacím hárkom svedčiacim o odoslaní výzvy zásielkou 2. triedy, pričom jej doručenie žalovaným, a to každému z nich osobitne dňom 5. 2. 2020, preukazuje snímka obrazovky, tzv. printscreen z internetovej stránky doručujúcej pošty (z internetovej aplikácie „sledovanie zásielok“ - pozn. odvolacieho súdu), doručenie samotného oznámenia z 3. 3. 2020 o zosplatnení zostatku pohľadávky banky preukazuje doručenka; doručenie výzvy banky z 18. 3. 2020 žalovaným v zmysle § 92 ods. 8 ZoB dňom 24. 3. 2021, podľa súdu bolo preukázané rovnako príslušným poštovým podacím hárkom v spojení so snímku obrazovky pošty z internetovej aplikácie „sledovanie zásielok“. V prospech záveru o platnosti zosplatnenia zostatku posudzovaného spotrebiteľského úveru posúdil aj dodržanie zákonných podmienok a lehôt ustanovených v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ (42. a 43. odsek jeho odôvodnenia). Dospel preto k záveru, že banka mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásila platne a následne pohľadávku aj platne postúpila na žalobcu a tak aktívnu vecnú legitímáciu postupníka v spore považoval za preukázané.

1.2. Z uvedených dôvodov posudzovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere podrobil dôslednej súdnej kontrole a z jeho zistení (45. - 52. odsek jeho odôvodnenia) mu vyplynul záver, že posudzovaná zmluva z 20. 9. 2013 spĺňa všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z., ako relevantnou právnou úpravou účinnou v čase uzavretia zmluvy.

1.3. S argumentom „porovnateľne vyššieho úspechu žalobcu, ako je jeho neúspech vo výške 56,16 eur“ rozhodnutie o trovách konania odôvodnil zásadou úspechu žalobcu v spore ustanovenou v § 255 ods. 1 CSP (61. odsek jeho odôvodnenia).

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1/ a 2/ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 9CoCsp/35/2023 zo dňa 26. júna 2024 v spojení s opravným uznesením odvolacieho súdu č. k. 9CoCsp/35/2023 - 292 zo dňa 6. septembra 2024 tak, že zmenil rozsudok vo vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamietol a žalovaným proti žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania, na ktoré plnenie žalovaní sú oprávnení spoločne a nerozdielne.

2.1. V odôvodnení uviedol, že aktívna vecná legitímácia žalobcu (či pasívna vecná legitímácia žalovaného) v konaní vždy musí byť nepochybne preukázaná. Rozumie sa ňou také hmotnoprávne postavenie, z ktorého žalobcovi vyplýva ním uplatňované právo (nárok), resp. z ktorého mu vyplýva procesné právo hmotnoprávny nárok si uplatňovať žalobou na súde. Preskúmavanie vecnej legitímácie, a to či už aktívnej, na strane žalobcu alebo pasívnej, na strane žalovaného ako nositeľa hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide, je preto imanentnou súčasťou každého súdneho konania a súd ju musí preto preskúmať vždy, v každom štádiu konania, a to aj bez návrhu, t. j. aj v prípade, že jej nedostatok žiadna zo sporových strán nenamietá (porovnaj rozsudok NS SR z 29. 6. 2010 vo veci 2Cdo/205/2009). V prípade, akým je prejednávaná vec, kedy v spotrebiteľských sporoch žalobcom je subjekt, ktorý svoju vecnú legitímáciu v spore odvodzuje zo zmluvy o postúpení pohľadávky, rozhodovacia prax súdov je ustálená v požiadavke skúmania jeho aktívnej vecnej legitímácie najmä vo vzťahu k dodržaniu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý ustanovuje podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky inému, a to aj nebankovému subjektu, akým je žalobca, v spojení s § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Tak pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je potrebné, aby postupovaná pohľadávka bola splatná, aby banka klienta v omeškaní písomne vyzvala a následné nepretržité, viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením jeho záväzku voči banke.

2.2. Keďže podľa posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere konečná splatnosť úveru v danom prípade mala nastať až k 15. 10. 2023, pričom postupník žalobu na zaplatenie celého dlhu z úveru na súde uplatnil už dňom 30. 3. 2022, už zo strany banky ako veriteľa, ktorá svoju pohľadávku na tohto postúpila zmluvou z 22. 6. 2021, predtým muselo dôjsť k zosplatneniu dlžného zostatku úveru pred konečným termínom jeho splatnosti. Súd prvej inštancie správne preto pristúpil k posudzovaniu otázky, či sporné zosplatenie zostatku dlhu spotrebiteľského úveru v danom prípade (ne)bolo uskutočnené v súlade s § 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého v prípade plnenia dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy, tento možno zosplatiť len za kumulatívneho splnenia tak uplynutia lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ako aj súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej, ako 15 dní na uplatnenie práva dodávateľa podľa § 565 OZ, uvedenú otázku na základe predložených písomných dôkazov však neposúdil správne, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru o preukázaní

aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto spore.

2.3. V danom prípade výzva veriteľa daná v zmysle § 53 ods. 9 OZ bola datovaná dňom 30. 1. 2020 a žalovaní ňou mali byť vyzvaní k úhrade pohľadávky banky vo výške 3.073,19 eur (nielen 492,70 eur, ako súd konštatoval v 37. odseku napadnutého rozsudku), pričom zároveň mali byť upozornení, že ak k zaplateniu dlhu v dodatočne poskytnutej lehote 15 dní nedôjde, banka bude oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť svojej pohľadávky, čím táto sa stane splatnou v celom rozsahu, kedy dlžníci stratia výhodu splátok a pohľadávku banky budú musieť uhradiť v celku. Pre účely ďalšieho posudzovania, či sporná výzva zamýšľané účinky (ne)vyvolala, odvolací súd v danom prípade sa nezaoberal otázkou, či sporný zákonom požadovaný hmotnoprávny úkon veriteľa, ktorým tento zamýšľal jednostranne zmeniť zmluvne dohodnuté podmienky plnenia záväzku spotrebiteľa a jeho výšky, vôbec spĺňa zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadného právneho úkonu, t. j. či tento je dostatočne určitý a zrozumiteľný (§ 37 OZ), ale, rovnako, ako súd prvej inštancie, obmedzil sa výlučne na posúdenie otázky jeho dôjdenia do sféry dispozície žalovaných ako jeho adresátov, čo žalobca v konaní preukazoval poštovým podacím hárkom a tiež výpisom z aplikácie pošty o sledovaní zásielok.

2.4. Podľa ustálenej súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami § 45 ods. 1 OZ („prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde“) v praxi je vykladaný tak, že prejav vôle voči neprítomnej osobe je účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Dovolací súd vo svojom rozsudku z 15. 12. 2020 (R 4/2021) sa zaoberal tzv. teóriou dôjdenia, ktorá sa aplikuje pri jednostranných adresovaných právnych úkonoch, akou je aj výzva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a konštatoval, že účinnosť takýchto právnych úkonov nastáva ich dôjdením do dispozičnej sféry adresáta, čo sa posudzuje objektívne, t. j. pre záver o ich dôjdení postačí, ak adresátovi jednostranného právneho úkonu bola daná možnosť s týmto právnym úkonom sa oboznámiť, bez ohľadu na jeho skutočné doručenie adresátovi, avšak s tým, že samotnú skutočnosť, že adresát mal reálnu možnosť s prejavom vôle sa oboznámiť, je potrebné hodnoverne preukázať; dôjdením do sféry vplyvu príjemcu pritom sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu (alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky). Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať. Zmiený judikát dovolacieho súdu výslovne pojednáva zároveň aj o tom, že k takým zmluvným dojednaniám upravujúcim tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej zásielka sa považuje za doručенú uplynutím vopred určeného počtu dní odo dňa jej odoslania, súdna prax zaujala odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon, sa považuje za doručенú len na základe jej odoslania bez dôkazu o tom, že táto do sféry adresáta aj došla. V zmysle tohto judikátu na hodnoverné preukázanie dôjdenia jednostranného adresovaného právneho úkonu do sféry dispozície jeho adresáta nepostačuje preto samotný poštový podací hárok, pretože ten svedčí jedine o odoslaní zásielky, obsahom ktorej bol sporný jednostranný právny úkon veriteľa bez toho, aby v spore zároveň bolo preukázané aj dôjdenie zásielky do sféry dispozície jeho adresáta.

2.5. Aplikujúc uvedené na prejednávany prípad, upozornenie banky na uplatnenie jej práva podľa § 565 OZ v danom prípade obsiahnuté v jej písomnosti z 30. 1. 2020 voči žalovaným ako adresátom tohto jednostranného právneho úkonu veriteľa mohlo byť účinným od okamihu, keď sporná písomnosť sa dostala do sféry ich dispozície, a nie od okamihu, keď toto upozornenie, hoci aj preukázane, bolo podané na poštovú prepravu; samotné podanie zásielky na poštovú prepravu bez ďalšieho nedokazuje, aký bol ďalší osud doručovanej zásielky, že táto aj reálne sa dostala do sféry dispozície žalovaných, príp. že táto im bola skutočne aj doručенá, a teda že ako jej adresáti reálne mali možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa v nej obsiahnutým. Za dôkaz o dôjdení zásielky do sféry dispozície adresáta, príp. o jej doručení adresátovi nemožno pritom považovať ani predložený výpis z aplikácie pošty o sledovaní zásielok, ktorý jednak nie je potvrdením pošty o prevzatí zásielky jej adresátom, z tohto nemožno zistiť ani to, komu vlastne sporná zásielka bola vydaná; na účely preukázania, že písomná zásielka s upozornením banky z 30. 1. 2020 došla žalovaným ako jeho neprítomným adresátom, môže slúžiť pritom buď doručенka ako potvrdenie pošty o prevzatí zásielky adresátom, ktorú pošta ako doručovateľ v prípade doporučennej zásielky vydáva na požiadanie (v elektronickej podobe na to slúži internetová poštová služba „Doručenka“) alebo nedoručená zásielka vrátená odosielateľovi s vyznačením dôvodu jej nedoručiteľnosti doručovateľom, pričom žalobca v danom prípade žiaden z týchto dôkazov v konaní

nepredložil. Keďže žalobca na preukázanie dôjdenia výzvy z 30. 1. 2020 s upozornením na zosplatnenie zostatku dlhu žalovaných do sféry ich dispozície v konaní nepredložil ani neoznačil nijaký relevantný dôkaz spôsobilý uvedenú skutočnosť preukázať, táto v konaní nie je hodnoverne preukázaná, pričom za situácie, že žalovaní popierajú aj doručenie samotného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru obom dlžníkom, bolo nutné uzavrieť, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom ustanovených podmienok zosplatnenia dlhu posudzovaného spotrebiteľského úveru. Odvolací súd v danom prípade musel preto uzavrieť, že neplatným preto je aj nadväzujúci jednostranný hmotnoprávny úkon veriteľa v podobe zosplatnenia zostatku dlhu žalovaných listom veriteľa z 3. 3. 2020, a to pre nedodržanie zákonných podmienok pre zosplatnenie spotrebiteľského dlhu ustanovených v § 53 ods. 9 OZ, hoci v prípade tohto jednostranného právneho úkonu žalobca jeho doručenie žalovaným preukazoval doručenkami podpísanými (v oboch prípadoch len) žalovaným 1/. Keďže platné zosplatnenie pohľadávky banky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB zároveň je aj jednou z kumulatívnych podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, odvolací súd zároveň musel preto nutne dospieť aj k záveru, že banka pre tento nedostatok pohľadávku z posudzovanej úverovej zmluvy proti žalovaným v danom prípade nebola oprávnená postúpiť inému subjektu a pokiaľ tak napriek tomu urobila, konala v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB, a to bez ohľadu na existenciu osobitnej výzvy banky z 18. 3. 2020 v zmysle tohto zákonného ustanovenia, u ktorej ale rovnako nepreukázal jej dôjdenie do sféry dispozície žalovaných; uvedené v danom prípade rovnako, a preto rovnako nedostatočne „preukazoval“ poštovými podaciami hárkami a výpisom z internetovej aplikácie doručujúcej pošty „sledovanie zásielok“, ktoré z dôvodov uvedených v skoršom odseku tohto odôvodnenia nie sú relevantným dôkazom spôsobilým preukázať dôjdenie danej zásielky do sféry dispozície žalovaných ako adresátov sporného oznámenia.

2.6. Z uvedených dôvodov postúpenie pohľadávky banky na žalobcu v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB bolo preto absolútne neplatným právnym úkonom (§ 525 ods. 2 v spojení s § 39 OZ), ktorý od počiatku nemal preto žiadne právne účinky a v danom spore bolo preto potrebné vychádzať zo záveru, že žalujúci nebankový subjekt v danom spore nie je aktívne vecne legitimovaným, t. j. že tento veriteľom žalobou uplatňovanej pôvodne bankovej pohľadávky sa nestal platne a účinne a z týchto dôvodov odvolací súd na odvolanie žalovaných postupom podľa § 388 CSP vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku zmenil tak, že žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, a to bez potreby vecne sa zaoberať ďalšími uplatnenými odvolacími námietkami odvolateľov vrátane premlčania, a to vzhľadom na dôvod, pre ktorý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

2.7. Pretože ide o zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým konanie sa končí, odvolací súd zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) aj na súde prvej inštancie (§ 396 ods. 2 CSP), a to v súlade so zásadou úspechu v danom prípade žalovaných v spore, ustanovenou v § 255 ods. 1 CSP; o výške náhrady trov konania po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Dôvody na aplikáciu § 257 CSP čo i len sčasti v prospech neúspešného žalobcu v konaní tvrdené neboli a ich existenciu nezistil ani odvolací súd.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne, nekonzistentne a nepredvídateľne, nakoľko právne závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení sú v rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Žalobca v prvom rade odôvodnil nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v súlade s judikatúrou a dôkazmi, ktoré boli a sú založené v súdnom spise. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením má za účel zabezpečiť spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu nebolo umožnené sa s ním oboznámiť. Subjekt realizujúci právny úkon (odosielateľ) má mať však na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky. Podľa názoru žalobcu je v konaní právne nesporné, že žalobca relevantne preukázal odoslanie predmetných výziev zo dňa 30. 01. 2020, 04. 05. 2020 a 18. 03. 2021 na adresu žalovaných (S. XXX/XX, XXX XX I.) poštovým podacím hárkom + sledovaním zásielky cez podacie číslo cez Slovenskú poštu. Aj prípadné popretie skutkových tvrdení žalobcu je v tomto prípade podľa

názoru žalobcu nutné považovať za účelové a vo svojej podstate irelevantné, ak žalovaní napr. nepripojili dôkazné prostriedky preukazujúce opak. Odvolací súd bez reálneho odôvodnenia neakceptoval poštové podacie hárky s trasovaním zásielky pošty ako dôkaz o doručení písomnosti zo dňa 30. 01. 2020, 04. 05. 2020 a 18. 03. 2021 do dispozičnej sféry žalovaných na adresu dohodnutú v zmluve S. XXX/XX, XXX XX I.. Odvolací súd taktiež neakceptoval výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty k uvedeným podacím hárkom (nakoľko podľa neho to nie je potvrdením pošty o prevzatí zásielky jej adresátom (pozn. žalobcu, čo však zákon v zmysle ust. § 45 ods. 1 OZ ani nevyžaduje) a z tohto nemožno zistiť ani to, komu vlastne sporná zásielka bola vydaná). S uvedeným sa dovolateľ nestotožnil, pričom uviedol, že za dôkaz môže slúžiť všetko čo pomôže k náležitému objasneniu veci podľa ust. § 187 ods. 1 CSP, a zároveň sledovanie zásielky cez Slovenskú poštu je všeobecne známou skutočnosťou podľa ust. § 186 ods. 2 CSP, ktorú nie je potrebné ani dokazovať (nakoľko si to súd môže overiť v rámci vlastnej činnosti, ak by teda samozrejme postupoval procesne správne). Zo sledovania všetkých zásielok prostredníctvom čísla zásielky cez Slovenskú poštu na adresu žalovaných vyplynulo, že zásielky boli dané do poštovej prepravy a tieto boli vždy žalovaným aj riadne doručené (pričom podľa ust. § 45 ods. 1 OZ sa mali objektívne možnosť so zásielkou oboznámiť). Zásielku si žalovaní prevzali, čo potvrdil žalovaný 1/ svojim vlastnoručným podpisom na doručenke. Zároveň je preukázané, že sa žalovaní na uvedenej adrese zdržiavali a preberali písomnosti (pričom sa mohli oboznámiť aj s výzvami zo dňa 30. 01. 2020, 04. 05. 2020 a 18. 03. 2021, ku ktorým žalobca priložil podacie hárky). V konaní nebolo žiadnym spôsobom tvrdené ani preukázané, že by si žalovaní zmenili adresu na zasielanie korešpondencie, a to od uzatvorenia zmluvy dňa 20. 09. 2013 až po doručenie oznámenia zo dňa 29. 06. 2021 o postúpení pohľadávky, pričom je viac ako zjavné, že žalovaní sa tak medzitým mali možnosť oboznámiť aj s vyššie uvedenými výzvami, ktorých doručovanie bolo navyše preukázané. Ďalej poukázal na to, že odvolací súd neuviedol dôvody, pre ktoré vyššie uvedené dôkazy vyhodnotil spôsobom, že žalobca doručenie do dispozičnej sféry žalovaných nepreukázal. Odvolací súd sa tak podľa žalobcu zjavne náležite nevysporiadal s odôvodnením v zmeňujúcom rozsudku. Žalobca opakovane akcentoval, že vhoďenie oznámenia o uložení tejto zásielky na pošte do poštovej schránky s možnosťou si jej vyzdvihnúť v odbernej lehote (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo/73/2016 uverejnené v časopise zo Súdnej praxe pod č. 45/2018, príp. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 uverejnené v systéme ASPI pod č. 27/2011), predsa žalobca preukázal priloženými podacími hárkami.

3.2. Žalobca považuje za preukázané, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak neakceptoval podací hárk ako dôkaz o doručení písomností do dispozičnej sféry žalovaného, pričom sa jedná o kardinálnu otázku v konaní, od ktorej závisí úspech žalobcu v predmetnom spore (aktívna legitímácia žalobcu). Zároveň odvolací súd v napadnutom rozhodnutí reálne neudáva dôvody, vnútorné úvahy, negatívne stanoviská vyšších súdnych autorít a pod. vo vzťahu k tomu, z akého konkrétneho dôvodu neuznal žalobcom predložený dôkaz (podací hárk so sledovaním zásielky) o doručovaní do dispozičnej sféry žalovaného. Naopak rozsudok odvolacieho súdu vytvára priestor pre dohady, či je poštový podací hárk ako taký relevantným dôkazom pred súdom ohľadom odoslania písomnosti do dispozičnej sféry adresáta. Žalobca sa záverom nestotožnil ani s konštatovaním odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobca konal v rozpore s ust. § 92 ods. 8 ZoB, a síce v konaní poukazoval na osobitnú výzvu banky zo dňa 18. 03. 2020, ktorej doručenie do dispozičnej sféry preukazoval opätovne poštovými podacími hárkami a výpisom z internetovej aplikácie slovenskej pošty cez sledovanie zásielok. Odvolací súd opakovane zdôvodnil, že tieto nie sú relevantným dôkazom spôsobilým preukázať dôjdenie danej zásielky do dispozičnej sféry žalovaných. S uvedeným sa žalobca vôbec nestotožnil, nakoľko v súdnej veci bolo listinnými dôkazmi preukázané, že zásielka bola žalovaným riadne doručená a mali možnosť sa s jej obsahom oboznámiť. Napriek uvedenému žalobca poukázal na ďalšie skutočnosti, že k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB nedošlo a odvolací súd sa odklonil od ustálenej judikatúry NSSR, keď za výzvu podľa uvedeného ustanovenia možno považovať akúkoľvek výzvu, ktorej obsahom je aj výzva na zaplatenie, a teda napr. aj oznámenie, ktorým sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť pohľadávky, a ktorá bola žalovaným zaslaná spolu s doručenkou. Právny záver, že podanie, ktorým sa vyhlásila mimoriadna splatnosť pohľadávky môže byť kvalifikovanou výzvou aj podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, resp. že ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyžaduje samostatnú a výlučnú formu písomnej výzvy ani žiadne osobitné náležitosti tejto výzvy - upozornenie na postúpenie pohľadávky, výslovne uzavrel dovolací súd vo svojom rozhodnutí so sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, v ktorom sa dovolací súd odkazuje na totožné závery aj v rozhodnutí dovolacieho súdu so sp. zn.

7Cdo/191/2021 z 30. 06. 2022, ako aj na judikatúru dovolacieho súdu uverejnenú v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, ktorá určuje podmienky ust. § 92 ods. 8 ZoB a od ktorých nie je dôvod sa odchýliť a rovnako dovolací súd sa s uvedeným stotožnil aj v rozhodnutí so sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024, v ktorom sa plne odkázal na vyššie uvedené rozhodnutie so sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023. Žalobca v ďalšom poukázal na to, že v konaní riadne preukázal splnenie podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní ako dlžníci boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok.

3.3. Vzhľadom na uvedené žalobca zastával názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadom posúdenia doručovania do dispozičnej sféry v súkromnoprávných vzťahoch. Zároveň odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu, že podľa názoru žalobcu sa jedná o nepredvídateľné a nepreskúmateľné rozhodnutie, ktoré len zdanlivo (ak vôbec) poskytuje odpoveď na základnú otázku konania ohľadom preukázania doručovania do dispozičnej sféry adresáta prostredníctvom podacieho hárku, resp. doručovania ako takého.

3.4. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení navrhli dovolaciemu súdu dovolanie žalobcu zamietnuť v zmysle ustanovenia § 448 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne, nekonzistentne a nepredvídateľne, nakoľko právne závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení sú v rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Vyjadril nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi konajúcich súdov z dôvodu, že podľa neho sa tieto závery nezhodujú so skutočnosťou, s vykonanými dôkazmi a boli nesprávne právne posúdené. Dovolací súd preto, vychádzajúc z obsahu dovolania, skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamena len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva,

že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

8. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Pokiaľ dovolateľ namietal, tú skutočnosť, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne, nekonzistentne a nepredvídateľne, nakoľko právne závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení sú v rozpore s doslovným znením zákona, dovolací súd považuje túto námietku za nedôvodnú.

9. V súvislosti s uvedenou námietkou dovolateľa treba zdôrazniť, že dovolaním nie je zásadne možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov. Napadnúť možno len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod), a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

10. V posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého žalobca na preukázanie dôjdenia výzvy z 30. 1. 2020 s upozornením na zosplatnenie zostatku dlhu žalovaných do sféry ich dispozície v konaní nepredložil ani neoznačil nijaký relevantný dôkaz spôsobilý uvedenú skutočnosť preukázať, táto v konaní nebola hodnoverne preukázaná, pričom za situácie, že žalovaní popierali aj doručenie samotného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru obom dlžníkom, bolo nutné uzavrieť, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom ustanovených podmienok zosplatnenia dlhu posudzovaného spotrebiteľského úveru. Odvolací súd v danom prípade musel preto uzavrieť, že neplatným preto je aj nadväzujúci jednostranný hmotnoprávny úkon veriteľa v podobe zosplatnenia zostatku dlhu žalovaných listom veriteľa z 3. 3. 2020, a to pre nedodržanie zákonných podmienok pre zosplatnenie spotrebiteľského dlhu ustanovených v § 53 ods. 9 OZ, hoci v prípade tohto jednostranného právneho úkonu žalobca jeho doručenie žalovaným preukazoval doručenkami

podpísanými (v oboch prípadoch len) žalovaným 1/. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

11. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení, pričom právnú otázku vymedzil nasledovne:

1/ či doručovanie výzvy veriteľa do dispozičnej sféry spotrebiteľa preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručovania do dispozičnej sféry.

2/ či podanie podľa výkladu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“), ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB.

12. Rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 4/2021 bolo pôvodne najvyšším súdom vydané v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/36/2020; ide o rozhodnutie, z ktorého záverov vychádzal odvolací súd pri posúdení otázky účinkov doručenia výzvy na plnenie. V tomto rozhodnutí dovolací súd konštatoval, že jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. je okrem písomnej výzvy banky aj omeškanie klienta trvajúce nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, čo i len s časťou dlhu, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak je postúpenie pohľadávky postihnuté absolútnou neplatnosťou právneho úkonu v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom. V otázke doručovania výziev pri zosplatnení úveru dovolací súd zaujal jednoznačný názor, že „konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 OZ si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“ Za podstatné považoval, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Práve z tejto názorovej línie vychádzal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, správne ich interpretoval a aplikoval na prejednávánú vec; tieto závery dovolacieho súdu sú v priamom protiklade s tvrdeniami dovolateľa v dovolaní.

13. Dovolací súd konštatuje, že otázka doručovania výzvy veriteľa do dispozičnej sféry spotrebiteľa preukázaná podacím hárkom bola riešená aj v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/186/2024. V rozsudku z 25. júna 2025 senát 4C konštatoval, že „... predloženie samotného podacieho hárku samo o sebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy a oznámenia aj do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t. j. nepreukazuje, aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Aj keď na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ustanovenie § 45 ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom.“

14. Dovolací súd konštatuje, že právna otázka doručovania výzvy veriteľa do dispozičnej sféry spotrebiteľa preukázaná podacím hárkom, je v judikatúrnej praxi dovolacieho súdu vyriešená konzistentne a po preštudovaní rozhodnutia napadnutého dovolaním dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení nastolenej otázky.

15. V súvislosti s právnou otázkou dovolateľa, a to či podanie podľa výkladu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“), ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, dovolací súd poukazuje na bod 20 - 21 napádaného rozhodnutia, v zmysle ktorých odvolací súd konštatoval, že: „platné zosplatenie pohľadávky banky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB zároveň je aj jednou z kumulatívnych podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, odvolací súd zároveň musel preto nutne dospieť aj k záveru, že banka pre tento nedostatok pohľadávku z posudzovanej úverovej zmluvy proti žalovaným v danom prípade nebola oprávnená postúpiť inému subjektu a pokiaľ tak napriek tomu urobila, konala v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB, a to bez ohľadu na existenciu osobitnej výzvy banky z 18. 3. 2020 v zmysle tohto zákonného ustanovenia, u ktorej ale rovnako nepreukázal jej dôjdenie do sféry dispozície žalovaných; uvedené v danom prípade rovnako, a preto rovnako nedostatočne „preukazoval“ poštovými podacím hárkami a výpisom z internetovej aplikácie doručujúcej pošty „sledovanie zásielok“, ktoré z dôvodov uvedených v skoršom odseku tohto odôvodnenia nie sú relevantným dôkazom spôsobilým preukázať dôjdenie danej zásielky do sféry dispozície žalovaných ako adresátov sporného oznámenia.

Z uvedených dôvodov postúpenie pohľadávky banky na žalobcu v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB je preto absolútne neplatným právnym úkonom (§ 525 ods. 2 v spojení s § 39 OZ), ktorý od počiatku nemá preto žiadne právne účinky a v danom spore je preto potrebné vychádzať zo záveru, že žalujúci nebankový subjekt v danom spore nie je aktívne vecne legitimovaný, t. j. že tento veriteľom žalobou uplatňovanej pôvodne bankovej pohľadávky sa nestal platne a účinne.“

16. Dovolací súd konštatuje, že otázka či podanie podľa výkladu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“), ktorým sa vyhlasuje okamžitá splatnosť úveru a ktoré zároveň obsahuje výzvu banky voči svojmu klientovi na úhradu omeškaného dlhu, možno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, bola riešená v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 38/2025 v zmysle ktorého: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

17. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia, o ktoré žalobca opiera dôvodnosť dovolania, žiadnym spôsobom nenapĺňajú definičné znaky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože v nich dovolací súd nevyslovil také právne závery, od ktorých by sa v prejednávanej veci odvolací súd odchýlil. Dovolací dôvod uplatňovaný podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP preto nie je daný,

pretože neexistuje dovolateľom tvrdený rozpor záverov odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolací súd uvádza, že žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ. Odvolací súd však bol názoru, že doručenie výzvy - upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ nemal za preukázané a dovolací súd na svojej ustálenej praxi nemá dôvod nič meniť.

18. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v danej veci nie je daný.

19. Dovolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolanie, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je dôvodné, zamietol (§ 448 CSP).

20. V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd voči neúspešnému žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.